

Participate to Prepare for Christ's Return

By Elder Steven D. Shumway
Of the Seventy

Да се подготвяме за завръщането на Христос чрез участие

От старейшина Стивън Д. Шъмуей
От Седемдесетте

April 2025 general conference

Callings and other ways we embark in God's work uniquely prepare us to meet the Savior.

A few months ago, I was standing in a hall when Elder Neil L. Andersen walked by. I had just been called as a new General Authority. Likely sensing my feelings of inadequacy, he smiled and said, "Well, there looks like a man who has no idea what he is doing."

And I thought, "There is a true prophet and seer."

Elder Andersen then whispered, "Don't worry, Elder Shumway. It gets better—in five or six years."

Have you ever wondered why we are asked to do things in God's kingdom that feel beyond our reach? With life's demands, have you asked why we even need callings in the Church? Well, I have.

And I got an answer in general conference when President Russell M. Nelson said, "Now is the time for you and for me to prepare for the Second Coming of our Lord and Savior, Jesus the Christ." When President Nelson said this, the Spirit taught me that as we participate in God's work, we prepare ourselves and others for Christ's return. The Lord's promise is compelling that callings, ministering, temple worship, following promptings, and other ways we embark in God's work uniquely prepare us to meet the Savior.

Призованията и другите начини по които се впускаме в Божието дело по неповторим начин ни подготвят да се срещнем със Спасителя.

Преди няколко месеца стоях в един коридор, когато покрай мен премина старейшина Нийл А. Андерсън. Тъкмо бях призован за висш ръководител. Вероятно усещайки колко неспособен се чувствам, той се усмихна и каза: „А, ето един човек, който май няма никаква идея какво прави“.

А аз си помислих: „Това е истински пророк и гледач“.

След това старейшина Андерсън прошепна: „Не се тревожи, старейшина Шъмуей. Ще стане по-добре – след пет или шест години“.

Някога чудили ли сте се защо сме молени да вършим неща в Божието царство, които изглежда са отвъд способностите ни? Сред многото житейски нужди, някога питали ли сте се защо изобщо се нуждаем от призования в Църквата? Аз съм го правил.

И получих отговор по време на общата конференция, по време на която президент Ръсел М. Нелсън каза: „Сега е времето за вас, както и за мен, да се подготвим за Второто пришествие на нашия Господ и Спасител, Исус Христос“. Когато президент Нелсън каза това, Духът ме научи, че като участваме в Божието дело, ние подготвяме себе си и другите за завръщането на Христос. Господното обещание ни убеждава, че призованията, служението, поклонението в храма, следването на подтиците и другите начини, по които се впускаме в Божието дело по неповторим начин ни подготвят да се срещнем със Спаси-

теля.

God Is Pleased When We Engage in His Work

In “the majesty of this moment,” as God’s kingdom expands and temples dot the earth, there is a growing need for willing souls to engage in God’s work. Selflessly serving is the very essence of Christlike discipleship. But serving is rarely convenient. This is why I admire you covenant-keeping disciples, including our dear missionaries, who set aside your desires and challenges to serve God by serving His children. God “delights to honor [you for serving Him] in righteousness.” He promises, “Great shall be [your] reward and eternal shall be [your] glory.” When we say yes to serving, we are saying yes to Jesus Christ. And when we say yes to Christ, we are saying yes to the most abundant life possible.

I learned this lesson while working and studying chemical engineering in college. I was asked to be the activities planner for a singles ward. This was my nightmare calling. Still, I accepted, and at first it was drudgery. Then at one activity a beautiful girl was smitten by the way I served the ice cream. She returned three times, hoping to catch my attention. We fell in love, and she proposed to me just two weeks later. Well, maybe it wasn’t quite that fast, and I was the one who proposed, but the truth is this: I shudder to think of missing out on Heidi had I said no to that calling.

Our Participation Is Preparation for Christ’s Return

We engage in God’s work not because God needs us but because we need God and His mighty blessings. He promises, “For, behold, I will bless all those who labor in my vineyard with a mighty blessing.” Let me share three principles that teach how our participation in God’s work blesses and helps us prepare to meet the Savior.

Бог е доволен, когато участваме в Неговото дело

Във „величествеността на този момент“, когато Божието царство се разраства и храмовете изпълват земята, има все по-голяма нужда от души, желаещи да участват в Божието дело. Самоотвержената служба е самата същност на Христовото ученичество. Обаче службата рядко е удобна. Ето защо аз ви се възхищавам, спазващи заветите ученици, в това число нашите скъпи мисионери, които оставяте настрана желанията и трудностите си, за да служите на Бог, като служите на Неговите чеда. Бог се радва да ви почита, защото Му служите в праведност. Той обещава: „Велика ще бъде (вашата) награда и вечна ще бъде славата (ви)“. Когато казваме „да“ на службата, ние казваме „да“ на Исус Христос. А когато казваме „да“ на Христос, ние казваме „да“ на възможно най-изобилния живот.

Научих този урок, докато работех и следвах химично инженерство в колежа. Бях помолен да бъда отговорник за дейностите в район за несемейни. Това бе моето кошмарно призвание. Все пак приех и в началото ми беше досадно. Тогава, на една дейност, красиво момиче бе очаровано от начина, по който сервирах сладолед. Тя се върна три пъти с надеждата, че ще я забележа. Влюбихме се и само след две седмици тя ми предложи брак. Е, може и да не е било толкова бързо, а и може би аз бях този, който направи предложението, но истината е следната: изтръпвам при мисълта, че можеше да пропусна да срещна Хайди, ако бях отказал това призвание.

Нашето участие е подготовка за завръщането на Христос

Ние участваме в Божието дело не защото Бог се нуждае от нас, а защото ние се нуждаем от Бог и Неговите могъщи благословии. Той обещава: „Защото ето, Аз ще благословя всички онези, които се трудят в лозето Ми с могъща благословия“. Нека споделя три принципа, които учат по какъв начин нашето участие в Божието дело ни благославя и ни помага да се подготвим да срещнем Спасителя.

First, as we participate, we progress toward “the measure of [our] creation.”

We learn this pattern in the account of the Creation. After each day of labor, God acknowledged the progress made by saying, “It was good.” He did not say the work was finished nor that it was perfect. But what He did say was that there was progress, and in God’s eyes, that is good!

Callings do not determine or validate a person’s worth or worthiness. Rather, as we labor with God in whatever way He asks, we grow into the measure of our own creation.

God rejoices in our progress, and so should we, even when we still have work to do. At times we may lack the strength or the means to serve in a calling. Still, we can engage in the work and protect our testimonies through meaningful ways like prayer and scripture study. Our loving Heavenly Father does not condemn us when we are willing but unable to serve.

Second, serving elevates our homes and churches into holy places where we can practice covenant living.

For example, our covenant to always remember Christ is made individually, but this covenant is lived as we serve others. Callings surround us with opportunities to “bear ... one another’s burdens, and so fulfil the law of Christ.” When we serve because we love God and want to live our covenants, service that seems dutiful and draining becomes joyful and transformative.

Ordinances don’t save us because they fulfill a heavenly checklist. Rather, when we live the covenants connected with these ordinances, we become the kind of person who wants to be in God’s presence. This understanding overcomes hesitations to serve or preferences not to serve. Our preparation to meet Jesus Christ accelerates when we stop asking what God will permit and start asking what God would prefer.

Third, participating in God’s work helps us receive God’s gift of grace and feel His greater

Първо, участвайки, ние напредваме към „целта на сътворението си“.

Научаваме този модел в разказа за Сътворението. След всеки ден на труд Бог отбелязва постигнатия напредък, казвайки: „Беше добро“. Той не казва, че работата е приключена или че е съвършена. А това, което казва, е, че има напредък и в Божиите очи това е добре!

Призованията не определят или потвърждават ценността или достойнството на даден човек. Вместо това, като се трудим с Бог, независимо от начина, по който Той иска, ние изпълняваме целта, за която сме сътворени.

Бог се радва на нашия напредък и ние също трябва да го правим, дори и да имаме още много за вършене. Понякога може да ни липсват силите или средствата, за да служим в дадено призование. Въпреки това можем да участваме в делото и да пазим свидетелствата си по съдържателни начини като молитва и изучаване на Писанията. Нашият любящ Небесен Отец не ни осъжда, когато желаем, но не сме способни да служим.

Второ, службата извисява нашите домове и църковни сгради и ги прави свети места, където можем да водим живот съгласно сключените от нас завети.

Например ние сключваме завета винаги да си спомняме за Христос лично, но живеем според този завет, като служим на другите. Призованията ни заобикалят с възможности да носим един другиму тежестите си „и така (да) изпълнява(ме) Христовия закон“. Когато служим, защото обичаме Бог и искаме да живеем според сключените от нас завети, службата, която изглежда като задължение и ни изцежда, става радостна и преобразяваща.

Обредите не ни спасяват, защото така се отмята някакъв небесен списък със задачи. По-скоро, когато спазваме заветите, свързани с тези обреди, ние ставаме хора, които желаят да бъдат в присъствието Божие. Това разбиране побеждава колебанията да служим или предпочитанията да не го правим. Нашата подготовка да се срещнем с Исус Христос се ускорява, когато спрем да питаме какво позволява Бог и започнем да питаме какво предпочита Бог.

Трето, участието в делото на Бог ни помага да получаваме Божия дар на благодатта и

love.

We do not receive financial compensation for serving. Instead, scripture teaches that for our “labor [we are] to receive the grace of God, that [we] might wax strong in the Spirit, [have] the knowledge of God, [and] teach with power and authority from God.” That is a very good trade!

Because of God’s grace, our abilities or inabilities are not the principal basis for extending or accepting a calling. God does not expect perfect performance or exceptional talent to participate in His work. If so, Queen Esther would not have saved her nation, Peter would not have led the early Church, and Joseph Smith would not be the Prophet of the Restoration.

As we act in faith to do something beyond our abilities, our weakness is exposed. This is never comfortable, but it is necessary for us to “know that it is by [God’s] grace ... that we have power to do these things.”

We will fall many times as we engage in God’s work. But in our effort, Jesus Christ catches us. He gradually lifts us to experience salvation from failure and fear and from feeling like we will never be enough. When we consecrate our meager but best effort, God magnifies it. When we sacrifice for Jesus Christ, He sanctifies us. This is the transformative power of God’s grace. As we serve, we grow in grace until we are prepared to “be lifted up by the Father, to stand before [Jesus Christ].”

Help Others Receive and Rejoice in the Gift of Callings

I do not know all the Savior will ask me when I stand before Him, but perhaps one question will be “Who did you bring with you?” - Callings are sacred gifts from a loving Heavenly Father to help bring others with us to Jesus Christ. So I invite leaders and each of us to more intentionally seek those without callings. Encourage and help them engage in God’s work to help them prepare for Christ’s return.

да чувстваме Неговата по-голяма любов.

Не получаваме финансова компенсация за службата. Вместо това Писанията ни учат, че за „труда си (ще) получава(ме) благодатта Божия, та да мо(жем) да стан(ем) силни в Духа, имащи знание за Бога, (и) за да мо(жем) да поучава(ме) чрез силата и властта от Бога“. Това е много изгодно!

Благодарение на Божията благодат, нашите способности или неспособности не са принципна основа за отправяне или приемане на призование. Бог не очаква свършено изпълнение или изключителен талант, за да се участва в Неговото дело. Ако беше така, царица Естир нямаше да спаси своя народ, Петър нямаше да поведе ранната Църква, а Джозеф Смит нямаше да бъде Пророка на Възстановяването.

Когато действаме с вяра, за да правим нещо отвъд способностите ни, стават видими слабостите ни. Това никога не е приятно, но е необходимо за нас, за да „разберем, че само чрез (Божията) благодат (...) имаме силата да вършим тези неща“.

Ще падаме много пъти, докато участваме в Божието дело. Но като полагаме усилия, Исус Христос ще ни хваща. Той постепенно ни издига, за да познаем спасението от неуспеха и страха и от чувството, че никога няма да сме достатъчни. Когато посветим оскъдните си, но максимални усилия, Бог ги увеличава. Когато жертваме за Исус Христос, Той ни освещава. Това е преобразяващата сила на Божията благодат. Когато служим, ние израстваме в благодат, докато не бъдем подготвени да бъдем „вдигнати от Отца, за да застан(ем) пред (Исус Христос)“.

Да помагаме на другите да получават и да се радват на дара на призванията

Не знам всичко, което Спасителят ще ме попита, когато застана пред Него, но вероятно един от въпросите ще бъде: „Кого доведе със себе си?“. Призванията са свещени дарове от един любящ Небесен Отец, които да ни помагат да довеждаме други хора с нас при Исус Христос. Затова каня ръководителите и всеки един от нас по-целенасочено да търсим хората без призвания. Да ги насърчаваме и да им помагаме да участват в Божието дело,

John was not active in the Church when his bishop visited and told him that the Lord had a work for him to do. He invited John to quit smoking. Although John had tried many times to stop, this time he felt an unseen power helping him.

Just three weeks later, the stake president visited John. He called him to serve in the bishopric. John was shocked. He told the stake president he had just quit smoking. If this meant he would have to abandon his tradition of attending professional football games on Sunday, well, that was just too much to ask. The stake president's inspired response was simple: "John, I am not asking you; the Lord is."

To which John replied, "Well, if that is the case, I will serve."

John told me that these sacrifices to serve were the spiritual turning points for him and for his family.

I wonder if we have a blind spot, failing to extend callings to individuals who, to our mortal view, appear unlikely or unworthy. Or we may be more concerned with a culture of performance than with the doctrine of progression, neglecting to see how the Savior increases capacity in the unlikely and the unproven by giving them opportunities to serve.

Elder David A. Bednar teaches the importance of the scriptural mandate to "let every [woman and] man learn [their] duty, and to act." Do we do this? When leaders and parents let others learn and act for themselves, they blossom and flourish. While the easier path may be to give faithful members a second calling, the more excellent way is to invite the unlikely to serve and let them learn and grow.

If Christ were physically here, He would visit the sick, teach the Sunday School class, sit with the heartbroken young woman, and bless the children. He can do His own work. But He lives this principle of letting us act and learn, so He sends us in His place.

за да се подготвят за завръщането на Христос.

Джон не бил активен в Църквата, когато неговият епископ го посетил и му казал, че Господ има за него работа за вършене. Той поканил Джон да спре да пуши. Въпреки че Джон бил опитвал многократно да спре, този път почувствал как му помага една невидима сила.

Само три седмици по-късно президентът на кол посетил Джон. Той го призовал да служи в епископството. Джон бил шокиран. Той казал на президента на кол, че тъкмо е отказал пушенето. Ако това означавало, че ще трябва да зареже традицията си да ходи на професионални футболни мачове в неделя, това щяло да е прекалено. Вдъхновеният отговор на президента на кол бил прост: „Джон, не аз те моля, а Господ“.

На което Джон отговорил: „Ами, щом е така, ще служа“.

Джон ми каза, че тези жертви да служи били духовните повратни моменти за него и за семейството му.

Чудя се дали не проявяваме слепота, като пропускаме да отправяме призования към хора, които от земна гледна точка ни изглеждат неподходящи или недостойни. Или може би се безпокоим повече как ще се справят, вместо да мислим за учението за напредъка, пренебрегвайки да видим как Спасителят увеличава способностите на неподходящите и недоказалите се, като им предоставя възможности за служба.

Старейшина Дейвид А. Беднар учи колко е важно поръчението от Писанията да позволява на всяка жена и всеки мъж данаучат задължението си и да действат. Правим ли го? Когато ръководителите и родителите позволяват на другите сами да се учат и да действат, те разцъфтяват и преуспяват. Макар по-лесната пътека да е да се даде на верните членове второ призвание, по-превъзходният път е да се канят да служат хора, които изглеждат неподходящи, и да им се позволява да се учат и да израстват.

Ако Христос физически беше тук, щеше да посещава болните, да преподава в Неделното училище, да седне до съкрушената млада жена и да благославя децата. Той може сам да свърши делото Си. Обаче спазва принципа да ни позволява да действаме и да се учим,

With participation in God's work comes "the right, privilege, and responsibility to represent the Lord [Jesus Christ]." When we serve to magnify Christ and not ourselves, our service becomes joyful. When others leave our class, meeting, ministering visit, or activity remembering Christ more than they remember us, the work is energizing.

In earnestly seeking to represent the Savior, we become more like Him. That is the best preparation for the sacred moment when each of us will kneel and confess that Jesus is the Christ, which I witness that He is and that President Russell M. Nelson is His "voice ... unto the ends of the earth" to help us "prepare ... for that which is to come." In the sacred name of Jesus Christ, amen.

затова ни изпраща на Своето място.

С участието в Божието дело идва „правото, привилегията и отговорността да представява(ме) Господ (Исус Христос)“. Когато служим, за да величаем Христос, а не себе си, нашата служба се изпълва с радост. Когато другите си тръгнат от урока, събранието, посещението за служение или дейността ни, спомняйки си повече за Христос, отколкото за нас, делото е зареждащо.

Когато искрено се стремим да представяме Спасителя, ние ставаме по-подобни на Него. Това е най-добрата подготовка за свещения момент, когато всеки от нас ще коленичи и ще признае, че Исус е Христос, за което аз свидетелствам, че Той е и че президент Ръсел М. Нелсън е Неговият глас „към краищата на земята“, който да ни помага да се подготвяме „за това, което ще дойде“. В святото име на Исус Христос, амин.